

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

שיר על יונה בחלוני

על חלוני יונה
בשומה יוניות עדינה.
מול החלון חלוני.
אתמול היה יום ראשון,
היום שני.

אל תלעגו לרש,
אם לבן הוא ואם כושי.
יש בו במי שחלש
מה ה-
אנושי אנושי.

כתר על ראש מלכים,
ועל כתפיהם המלוכה.
אבל ילדים שלרחוב מושלכים -
קומתם נמוכה.

אומרים: השמיים - גן
אמרים: בשמיים טוב.
ירדו נא שמיים לשבת כאן,
עם הילדים ברחוב.

הנה הם באים. הנה.
אינני יודע מי.
האם כל חיי אהיה שונא?
למי?

אברהם חלפי

עלון מס' 1548 – 26/6/20

פתיח

אמש התקיימה אסיפת קיבוץ אחרי תקופה ארוכה, יש שיאמרו ארוכה מדי, בשל הגבלות קורונה שמנעו התכנסויות, עד שהיו בינינו שסברו שניתן לנהל שיגרת חיים 'זומית' מבלי להפריע למהלך החיים התקין. האסיפה הבליטה את שיעור קומתם של ממלאי התפקידים שלנו שניחנים בגובהם ובכישוריהם האחרים בו זמנית. על גבהו של שאול המלך אנו למדים מספר הספרים שם כתוב - הָיָה בֶן וְשָׁמוֹ שְׂאוּל, בָּחוּר נָטוּב, וְאִין אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, טוֹב מִמֶּנּוּ; מִשְׁכָּמוֹ וּמַעֲלָה, גְּבֹהַּ מִכָּל-הָעָם". די נדיר שהסופר התנכי נדרש לגבהו של מנהיג באופן כה מודגש ובולט כמו בתאור הזה. האם הוא עושה זאת כניסיון מכוון להנמיך את האחרים? (כדוגמת השגריר התורכי) מסופקני.

כך או אחרת: שאול שהלך לחפש את האתונות, ועל הדרך מצא מלוכה, לא נחשב בעיני הסופר התנ"כי לעילוי, ויש הסבורים שדמותו הגמלונית משהו, בד בבד עם חוסר נסיונו ואף הססנותו, היו לו לרועץ במילוי תפקידו.

הקדמה זו נועדה ליצור חיץ ברור בין דמותו השנויה במחלוקת של שאול מלך ישראל עליו השלום, לבין שאול, מנכ"ל לוג, שעל פי תחושות האנשים שעובדים עימו (ולאו דווקא מקרב שדרת הניהול) מדובר בסוג של מנהיג שקם לנו ויוצר תחושה שיש על מי לסמוך. התוצאות של התקופה הקצרה בה מכהן שאול כמנכ"ל לוג, בד בבד עם אישיותו ואופיו המיוחדים, נוסכים בטחון בקרב האנשים העובדים עימו ולצידו, שהוא האיש הנכון במקום ובזמן להציב את לוג במקום לו היא ראויה, וכולנו אכן תקווה שכך יהיה.

אז בנימה אופטימית זו...

שבת שלום וקיץ קל
אבנרון

ממשאבי אנוש

רבתיי הקורונה חוזרת....

אנחנו כנראה בתחילתו או עיצומו של גל שני, וניכר כי עכשיו האחריות היא רק עלינו, האזרחים, להקפיד ולמלא אחר ההנחיות, כנראה שלא יגידו לנו כבר להישאר בבית, ואולי טוב שכך, השגרה, התעסוקה, הפרנסה היא חשובה לכולנו, אבל גם הבריאות שלנו.

השבוע הוצאתי מכתב מעדכן לכלל המנהלים והעובדים, על כך שצריך לקחת כמה צעדים אחרונה, נכנסנו לשאננות ושחררנו את הרסן, וכפי שאנחנו רואים, הקורונה לא פוסחת עלינו, וכבר הגיעה לעמק. חידדנו הנחיות, של שמירת מרחק, כניסה להנהלת חשבונות ומזכירות עם מסיכות בלבד, וגם בענפים בהם עובדים עם ומול אנשים, וכמובן שמירה על היגיינה. כמה שהדבר לא נוח, יותר חשוב לשמור על הבריאות של כולנו ולא לשתף פעולה עם הוירוס הזה שעובר בקלות ובמהירות מאדם לאדם. בואו נשמור ביחד על כולנו, נקפיד על הכללים גם אם הם לא נוחים, נעשה כמיטב יכולתנו.

בחודש שעבר **ליאורה ניב**, מטפלת מיתולוגית, סיימה עבודתה באשדוטף - בגיל הרך. לליאורה שנים רבות של עבודה בקיבוץ, הן בבית הסיעודי והן כמטפלת בגיל הרך, מסורה, חרוצה, אוהבת אדם וילדים. ליאורה כבר עברה לפני כמה שנים את גיל הפרישה אך בחרה להמשיך בעשייה ובטיפול בילדים מתוך אהבה גדולה. תמיד תרמה ונרתמה לעזרה כשצריך, עושה את הכל באהבה גדולה, מה שצריך. היום כשהיא פורשת לפנסיה אני רוצה לאחל לליאורה קודם כל בריאות איתנה, הרבה כייף ונחת עם המשפחה ובזמנה הפרטי, ליאורה, תמשיכי להיות כזאת עדינה ונעימה, תמיד נכונה לעזור וטובת לב. תודה לך על השנים הרבות שבהן חיינת את ילדי אשדות, את מוערכת ואהובה.

השבוע, **ליבי גולן** בת זוגתה של מורן פולק נכנסה לתפקיד הרווחה. צוות האיתור - יונתן אלטר, אני, נורית רז, עופרה פייקוב - ביצע תהליך של פגישות וראיונות עם כמה מועמדות ולאחר מכן תהליך אבחוני. ליבי

מגיעה נמרצת מאוד לתפקיד, עם הרבה נכונות ויכולת למידה, נעימה ונגישה ותשמח לעזור לכל אחד ואחת שיהיו מעוניינים לפנות אליה. בימים אלה ליבי וזוהר מבצעות תהליך חפיפה, לאחר מיפוי המשימות ובצורה מסודרת זוהר מעבירה לליבי את כל המידע לו היא תזדקק. אני רוצה לאחל לליבי בהצלחה רבה, נעליים גדולות להיכנס בהן, אני מאמינה שליבי תצליח ותשתלב נהדר. **לזוהר (יחיאלי)** אני רוצה לומר, הצליחי בדרך אותה בחרת, נתגעגע אלייך, לאנרגיה, לאמביציה, לרצון הכל כך חזק שלך לעזור לכולם, למסירות הרבה שלך לחברי אשדות. אבל היי היא לא הולכת לשום מקום - זוהר היא מנהלת הבריאות של המועצה שלנו, ונראה אותה כמובן גם כשכנתינו במדרכות ובקיבוץ.

עוד על שינויי פרסונות: **אלון אורבך** נכנס לתפקיד השכרת דירות באופן סופי (סיים חפיפה ולקח אחריות), ובימים אלה עובר חפיפה עם יוסי על תפקידו בתשתיות. אלון בתהליך של למידה אך תוך כדי כבר בפעולה, נכנס לעניינים, יוזם תהליכי עבודה חדשים ומתקדם. **יוסי בן פורת**, יסיים באמצע יולי את תפקידו באופן רשמי ויעביר את האחריות לאלון, יוסי יישאר בתפקידו בקרקעות ובחברת החשמל, כך שהוא עוד ילווה אותנו בנושאים הקשורים לאלה. יוסי מסיים כמה וכמה שנים בתשתיות, בהחלט תקופה בה היו שינויים, שיפורים, של מערכת התשתיות שלנו, יוסי עוד המשיך בעבודה לאחר שהגיע לגיל הפרישה, מתוך אחריות והיום בגיל 70 החליט לפרוש מהתפקיד, להעבירו הלאה ולנצל את הזמן למשפחה, למנוחה ובילויים. יוסי, תודה לך על בדיחות במדרכות (או במזכירות), פתרון בעיות ותקלות, התעקשויות במקומות שצריך, ויתורים גם במקומות שצריך, ובעיקר על השירות הנאמן שנתת לכל תושבי אשדות. כפי שאתה אומר "לא כולם יתגעגעו אליי" (יוסי אומר), אבל אני מבטיחה שיהיו כאלה שכן, ובכל מקרה אתה מכשיר את אלון להגיע את הגעגועים, אז תודה !!!

סוף בעמוד הבא

ממשאבי אנוש

פרידה מאלי פאר

ועוד בימים אלה - **איתור מזכיר קיבוץ** - צוות האיתור: יניב ברקן, אני, אמנון גורן (הנהלת קיבוץ), עפרה פייקוב (הנהלת קיבוץ), נורית רז - נציגת ציבור. מראיינים מועמדים, עד כה ראינו 5 מועמדים, יש כמה שממשיכים איתנו לשלב הבא ויעברו בוחן תעסוקתי מעמיק וראיונות ממליצים שייתנו לנו תמונה רחבה יותר על המועמדים והתאמתם לאשדות. בשבוע הבא עוד סבב ראיונות, אנחנו רואים הרבה אנשים על מנת למצוא את ההכי מתאים לאשדות, גם מבחינת מקצועית, ידע, הובלת תהליכים, יכולות ניהול ועוד, אך גם מבחינת התאמת האישיות שלו לקיבוץ אשדות איחוד. אמשך ואעדכן בהמשך על התהליך, כמובן המועמד המומלץ, יגיע למועצת קיבוץ, לאחר מכן לאסיפה ולקלפי.

ו...אוטוטו מתחיל החופש הגדול, ואיתו מערכות החינוך פועלות בתפוקה מלאה. המערכת מגייסת לשנה הבאה, מוביליות בתים, מדיריכם, מטפלות, בקיצור מכל הבא ליד. נשמח שתשתפו פעולה ותפנו אלינו מועמדים מתאימים. תודה למנהלי המערכות, למטפלות והמדריכים/ות שמאפשרים לנו ראש שקט (יחסית - כמה שאפשר) ונותנות לילדי אשדות את המיטב.

אז שיהיה חופש גדול, נעים, רגוע, ללא קורונה, עם קייטנות לילדים, כייף ושמחה ושמזג האוויר יטיב איתנו כמו שהיה בשבועיים האחרונים.

שלכם,

סמדר - מנהלת מש"א

יונתן אלתר - מזכיר

אלי עסק בהשכרת דירות 4 שנים ו - 3 חודשים. אצל אלי, כל השנים האלה, כל 120 הדירות היו מאויישות, זה לא קורה מעצמו, זה דורש התמסרות וסבלנות.

השכרת דירות הוא הענף התורם ביותר לתקציב הקהילה. בלעדיו המיסים שלנו היו הרבה יותר גבוהים או השירותים יותר נמוכים ולכן צריך לשמור על הנכס, גם האנושי, הדיירים וגם הפיזי, הדירות. אלי שמר על שניהם. יחסים טובים עם השוכרים ודאגה למצב הבתים.

אלי חיפש, כל הזמן, דרכים להגדיל את ההכנסה וכך גם הביא לנו את הסינים המהווים מקור הכנסה טוב ויציב.

אלי עבר את גיל 70 ועל פי חוקי הביטוח הלאומי מותר לו לעבוד 4 שעות ביום אבל השכרת 120 דירות זו עבודה 24/7 פה דוד חימום לא עובד, שם נשבר מפתח, המזגן התעייף, הגג דולף וכו'.

אנשים רגישים למצבים האלה וצריך לטפל בהם במהירות ובנועם.

אלי הצליח לעשות את זה כך.

אלי, עכשיו אחרי שנפרדת מהאחריות הגדולה הזו, אתה יכול להתחיל לחיות חופשי ומאושר

אני מאחל לך, בריאות ושתמצא עיסוקים מעניינים ונעימים.

בחינוך החברתי

ומאמין שכל אחת ואחד מהם ימצא את הזמן הנכון עבורו לשוב לפעילות.

החזרה לפעילות בשכבות השונות הייתה כמו התחלה מחדש (בחלק מהמקומות היא עודנה). נכון לשלב ההיכרות של הקבוצות עם הצוות ולהיפך, היה קצר ביותר. עם זאת, בכל הקשור להטמעת שגרת הפעילות והעשייה בבתים, אנו נדרשים לבנייה ותהליכים מחודשים אל מול הקבוצות. גם המבנה החברתי של הקבוצות עבר שינויים, אם בשל היעדרות של מספר ילדים ואם בגלל התחזקות (או היחלשות) של ילדים בקבוצה. הצוותים ערים לדבר ומודעים לו. העיסוק בנושא זה נמצא בליבת העשייה החינוכית ואנו עושים את מירב המאמצים בכדי לשוב ו'להרים' את הקבוצות למצב שבו היינו ערב עצירת הפעילות במערכת (ולמי ששכח מתי זה היה – מסיבת הפורים המסורתית בחזית חדר האוכל).

פעילות קיץ תש"פ

העיסוק המרכזי במערכת כרגע הינו היערכות לקראת פעילות הקיץ. מועדי הפעילות השתנו מספר פעמים בשל הנחיות שונות של משרדי הממשלה, וכעת ניתן לומר שלמעשה חזרנו לנקודת המוצא. הפעילות תתקיים מיום ד', 1/7 ועד ליום ב' 24/8. השנה קיבלנו את הזכות לקיים את פעילות 'בית הספר של הקיץ' כחלק מהפעילות של הבתים הכוללים. הדברים אמורים לגבי שכבות א-ד' ועיקר הדבר הוא השתתפות של המדינה באמצעות משרד החינוך, בעלויות של פעילות הקיץ, ופועל יוצא מכך הקלה על תשלומי ההורים. השילוב הזה חדש גם לנו ואנו לומדים אותו עקב בצד אגודל עם מח' החינוך במועצה ומשרד החינוך, מה שמחייב אותנו להקפיד ולפעול על פי הנחיות משרד החינוך, אולם היתרון שבכך הוא הקלה כלכלית על ההורים, דבר מבורך תמיד, בפרט בעת הנוכחית.

סוף בעמוד הבא

בימים אלו שבין גל אחד למשנהו (והלוואי ואתבדה) העשייה והפעילות במערכת החינוך החברתי נמצאות בשיאן. לפעמים קשה להיזכר שרק לפני כחודש הייתה כל המערכת במעין השבתה מאונס והמעבריות שבין 0 < 100 בפרק זמן כה קצר מטלטלת אותנו ונותנת את אותותיה.

ובכדי להפוך את זה למורכב לא פחות, כולנו כאזרחים במדינה, כהורים לילדים, אבל לא פחות מכך במערכת החינוך החברתי, מטולטלים בין הנחיות משרד החינוך במהלך הבוקר, למסיבת עיתונאים בערב של יום ומשם לפסיקת בית הדין לענייני העבודה רגע לפני כניסת השבת.

ההנחיות והעדכונים ממשיכים לזרום וזמן התגובה המתבקש הולך ומתקצר מפעם לפעם.

וכך יוצא שדווקא בעת הנוכחית, כאשר כולנו מייחלים למעט שקט ויציבות, אנו מוצאים עצמינו 'רודפים' אחר ההחלטות וההנחיות. מנסים להתעדכן ולעדכן – ולפעמים זה לא כל כך פשוט.

ואחרי כל זה, החובה והשליחות שלנו היא לייצר תמונת עולם ומציאות שקטה ורגועה מעט יותר לילדות ולילדים, לנערות ולנערים אשר מתחנכים במערכת. להוות עבורם עוגן ונמל בטוח ולאפשר להם (ולהוריהם) לצלוח בצורה 'שפויה' יותר את המציאות היומיומית של כולנו.

חזרה לפעילות במערכת החינוך החברתי

עם תחילתו של חודש יוני חזרנו לפעילות מלאה בכל שכבות הגיל והבתים. בשכבות הצעירות א-ג' זה התחיל מעט מוקדם יותר (מחצית מאי) ועם החזרה לפעילות מלאה באשדוטף ובבית הספר (המערכות התאומות – משלימות שלנו) חזרו כל השכבות לפעילות.

אני שמח לציין שלמעלה מ-95% מהילדים והילדות בחרו לחזור ולהשתתף בפעילות מערכת החינוך החברתי ולתפיסתי, זה אומר הרבה על המערכת, על הצוותים, על העשייה החינוכית ועל האמון שהציבור רוחש לצוותים ולפעילות המערכת. אני נמצא בקשר גם עם אלה שבשלב זה עדיין לא חזרו

בחינוך החברתי - סוף

אותנו בדרך. מועדי הקייטנה השנה יהיו 26-30 יולי. אני מזמין וקורא לכלל חברי הקהילה להתגייס ולסייע בידנו להמשיך ולקיים את המפעל החשוב הזה אם בהתנדבות ואם בהרמת תרומה (כאשר בנות ובני חברת הנעורים יגיעו אליכם). נראה לי שאינני נדרש להסביר יתר על המידה את חשיבותה של הקייטנה והתרומה הגדולה שיש בקיום הקייטנה לילדינו ולקהילה כולה.

מסיבת סיום שנת המצוות מחזור ע"ב

גם כאן לקורונה הייתה השפעה רבה. היא קטעה את הפעילות של בנות ובני שכבה ז' בעיצומה של שנה נפלאה עם עשייה מרובה. אחרי לא מעט לבטים ועם הרבה 'רוח גבית' מציבור ההורים וכמובן הילדים החלטנו לקיים את המסיבה. הקבוצה הנהדרת של שכבה ז' כבר נמצאת בעשייה מתקדמת בנושא. יושבים וכותבים חומר עם 'במאית הבית' שלנו טליה. אני שמח לעדכן שהמסיבה תתקיים בערב שבת, יום ו' 24 יולי. כתמיד, כל הציבור והקהילות מוזמנים לבוא ולקחת חלק, בהחלט יש למה לצפות!

מאחל לכולנו ימים של בריאות ושקט!

אמנון אביגדור,

מנהל חינוך חברתי – אשדות יעקב

השבוע התחלנו מפגשים עם ההורים לקראת הקיץ (לשכבות א'-ו') וגם התכניות הולכות ומושלמות. בשכבה הצעירה (ז'-ח') ובחברת הנעורים תכניות הקיץ כבר פורסמו, ולמעשה חלק מהן כבר מתממשות (בנעורים).

היערכות לשנת תשפ"א

במקביל להיערכות והכנות לקיץ, אנחנו עוסקים גם בהיערכות לשנת הלימודים הבאה תשפ"א.

ירגע' לפני שהתיידדנו עם נגיף הקורונה עוד הספקנו לקיים דיון בנושא זה במועצת חינוך. הדיון עסק במבנה וארגון המערכת לשנת תשפ"א. היו לנו המון רצונות וכוונות לקיים ערב חשיפה ארוך ומלא עם הציבור, אולי אפילו להגיע לחוגי בית (בדומה למה שעשינו בעבר) אולם כאמור המציאות טפחה על פנינו.

בכדי לגשר על פער זה, ביום חמישי הבא (2/7) נקיים ערב ומפגש ציבורי רחב, אליו מוזמן כל הציבור, להצגת ההיערכות והמבנה של המערכת בשנת הלימודים הבאה. המפגש יתקיים במועדון לחבר באשדות מאוחד וחשוב מאוד שתבואו ותיקחו בו חלק.

במפגש תוצג התכנית לשנה הבאה ותינתן האפשרות לשאול שאלות הבהרה. לאחר המפגש יוגדר פרק זמן של כשבועיים שבו ניתן יהיה להתייחס באופן מסודר לדברים שיוצגו. בסופו של דבר הנושא יבוא להחלטה במועצת החינוך. אנחנו מייחסים להליך זה, המכונה 'שימוע ציבורי' (כפי שבוצע בשעתו באשדות איחוד בסוגיית הבריכה), חשיבות רבה ומזמינים את כולכן וכולכם, הורים וחברי קהילה כאחד, לקחת בו חלק ולהיות שותפים.

קייטנת איל"ן

גם השנה אנחנו נערכים לקיים את הקייטנה, כמדי שני עשורים. בשל המצב הרגיש (בריאותית) אנו נתקלים בלא מעט קשיים בדרך ואני תקווה שנעמוד באתגר. חברת הנעורים ושכבה ח' ערוכים לנושא ואני מקווה מאוד שהדבר יעלה בידינו ולא יעצרו

מול גלעד בצל משבר הקורונה

להורים, ונדרש זמן להפנים כיצד להפוך את המדיום הזה לזמין וידידותי יותר עבור כולם. אך עיקר הדאגה שלנו כבית ספר, מעבר לצד הפדגוגי, אומר גלעד, נבע מהצורך לשמור על קשר רצוף עם הילדים, כי אף אחד לא באמת ידע מה עובר עליהם ומה קורה בבתים. בתחילה, כאשר נשלחו התלמידים הביתה, זה היה עבורם מעין חופש כייפי כזה, אבל ככל שחולף הזמן אתה מבין שחלק לא מבוטל מהם היו בחרדות. סיפור הקורונה על אי הוודאות שבו, מאד הטריד את הילדים ואת ההורים, וקשה היה לדעת בזמן אמת מה מקרינים ההורים על ילדיהם בתוך הבית, וכיצד ניתן לעזור.

יותר מחודש עבר מאז חזר 'מול גלעד' למתכונת לימודים סדירה, תחילה ב'קפסולות' מכיתות א' עד ג' אח"כ בקבוצות מלאות. יש הסבורים, ובהם דני גלעד, שהיה משהו טוב בקפסולות כאשר מורה לימד קבוצות קטנות וכך יכול היה לתת לכל אחת וכל אחד את הנגיעה האישית שהיתה כל כך נחוצה באותם ימים.

420 ילדים לומדים במול גלעד, שהוא בית הספר היסודי השני בגדלו בעמק הירדן (אחרי בית החינוך בדגניה) מחציתם מהאשדותים, השאר מעין גב, תל קציר, שער הגולן, מסדה, האון ורכס פוריה. דני שהוא אחד המנהלים הצעירים בעמק, מסיים כעת שנה שלישית. על פי המתווה שנרקם בין הסתדרות המורים למשרד החינוך, אמור היה בית הספר ללמד תשעה ימים נוספים, קרי עד ה-13 ביולי, אך בסופו של דבר הכריע

המשך בעמוד הבא

"לא חשבתי שזה יכול לקרות" אומר דני גלעד (אלומות) מנהל ביה"ס 'מול גלעד' בהתייחסו למשבר הקורונה, אך ברגע שהסתיימה חופשת פורים, אי שם באמצע מרץ, ומגפת הקורונה נכנסה להילוך גבוה, לא נותרה ברירה ובתי הספר נסגרו. ברגע שהבנו שלא ניתן היה לחזור למתכונת רגילה, הוא ממשיך, התחלנו להתארגן לקראת מה עושים, איך מלמדים ובעיקר כיצד שומרים על קשר עם 420 התלמידים שלנו מכיתות א' ועד ח' שנותרו בבתיהם. ואז, בלי הכנה מוקדמת נכנסנו למתכונת של לימוד מרחוק (זום). הלימוד המקוון הדגיש שני מאפיינים בולטים אומר דני: היו מילדים שזה עשה להם ממש טוב, חלקם כאלה שמתקשים ללמוד בכיתה רגילה, ולפתע גילו שלימוד מקוון תואם את מידותיהם, ללא גירויי הכיתה שבדרך כלל מפריעים להם. אותם תלמידים היו נכנסים קבוע לשעורי 'זום' מגישים מטלות ומשתתפים. לעומתם, היו תלמידים ש'הלכו לאיבוד' כלומר לא נכנסו לזום, וכשכבר נכנסו, לא יכלו לשבת מול המסך ולהקשיב לאורך זמן. חלק קשה לא פחות היה ההתמודדות מול ההורים, וזאת בהתחשב בעובדה שלהורים רבים יש יותר מילד אחד בבית הספר, ולא לכולם יש מספיק מחשבים בבית. היו משפחות שלא היה להן מחשב כלל, אז בית הספר וגם המועצה האזורית סייעו להן וציידו אותן במחשבים.

הלימוד מרחוק היה נושא 'זר' לא רק לתלמידים אלא במידה רבה גם למורים, שמורגלים בהוראה פרונטלית וכמובן

מול גלעד מול משבר הקורונה

מה באשר למופעי סיום השנה?

דני מדגיש שבניגוד לשנים רגילות, אופי מסיבות הסיום השנה יהיה שונה, בכפוף לנסיבות. מאחר ולא ניתן לקיים מסיבות סיום באולם גדול, כמו בזמנים רגילים, המסיבות תתקיימנה במסגרת מצומצמת כיתתית, כאשר הילדים מכינים הצגה, בסיוע בימאית, מצלמים ועורכים אותה בצורת סרט, כאשר הנושא המרכזי באותן הצגות מצולמות הוא, איך לא, הקורונה, שמככבת בכולן. המפגשים הכיתתיים יתקיים באודיטוריום הקטן של 'בית איל', שם אפשר להכניס לא יותר מ-50 הורים וילדים, ויכלול בנוסף להצגה, טכס חלוקת תעודות שאף הוא יוקרן על מסך. דני סבור ש'ההפסד' במקרה זה של מתכונת מצומצמת, יוצא בשכרו, משום שנוצרה לנו אפשרות לחזור למתכונת של 'הקיבוץ הקטן של פעם'. הוא מציין שבכל סיום שנה, וזה כבר ענין של מסורת רבת שנים, ישנה תחרות סמויה בין בתי הספר בעמק מי עושה מסיבה יותר מושקעת, כאשר גם הורים מעורבים בהפקה. אישית, אומר דני, אני לא אוהב את המסיבות הגדולות באולם, שחורגות לעיתים מכל פרופורציה מבחינת עלויות. המצב הנוכחי מאפשר לנו להצטמצם בעלויות ולייצר משהו שהוא לטעמי הרבה יותר מתאים.

האם הופקו לקחים לקראת חלילה הגל הבא?

אנחנו יושבים וחושבים כל הזמן, לאור הניסיון שצברנו, כיצד להבא לעשות את הדברים טוב יותר, ואם חלילה ניפול שוב לתקופה כזו, אני יודע להגיד שאנחנו ערוכים ומוכנים יותר טוב מכל הבחינות. בנוסף להיותנו מנהל 'מול גלעד', דני הוא מורה למתמטיקה- אחד המקצועות הקריטיים שמחדדים את ההבדלים בין תלמידים. בעיקרון המתמטיקה היא אותה מתמטיקה, אומר דני, ומה שהשתנה בעיקר

סוף בעמוד הבא

בג"ץ שהלימודים בכל בתי הספר היסודיים יסתימו בסוף יוני כך שהחופש הגדול חוזר למתכונתו המקורית בלא ימי לימוד נוספים. אחת 'החוזקות' שמשבר הקורונה הביא, אומר דני, היה שמשדר החינוך איפשר למנהלי בתי הספר חופש פעולה פדגוגי תוך עידוד יצירתיות, כאשר החזרה למתכונת בית-ספרית מלווה בהבנה שאין להעמיס על התלמידים בעת הזו מבחנים או עבודות, אלא להרגיע. חשוב להדגיש שכל מנהלי בית הספר היסודיים בעמק היו מתואמים ביניהם באשר לאסטרטגיית יציאה מהמשבר, כאשר כל בית ספר בוחר את דרכו הייחודית כיצד להתמודד.

נושא עטיית מסכות המגן אינו פשוט עבור תלמידים אומר דני, יחד עם זאת לא ניתן לסטות מהנוהל. ילדים רצים בתוך בית ספר עם מסיכות, מורידים קצת ושמים חזרה לקראת השיעור. יש היום מסכות בשלל סגנונות, כולל מותגים מובילים כמו אדידס או נייקי, ויש שהגדילו לעשות והטביעו על המסיכה את סמל בית ספר.

מול גלעד מול משבר הקורונה - סוף

ההייטק למשל. היא אמנם מכשירה אותם להוראה, אבל לא נותנת להם מספיק שעות לימוד, וצריך לזכור שמי שמעסיק את המורים הוא לא בית הספר אלא אגף כ"א במשרד החינוך. אני יכול לבחור מורה, אומר דני, אבל לא להוציא מורה במקומו אלא במקרים מאד חריגים שכמעט לא מתקיימים במציאות, וזה בהחלט כובל.

גישתו החינוכית של דני, שקודם להגעתו למול גלעד היה מורה למתמטיקה בבית ירח, מעט שונה מהמקובל בבתי הספר. אחת הדרכים שלו להתמודד עם מצבים מורכבים, ולא חסרים כאלה, היא באמצעות ההומור שטבוע בו. "אני לא מהמנהלים הרשמיים. דלתי תמיד פתוחה ותלמידים, שאת רובם אני מכיר ברמה האישית, נכנסים ויוצאים. יש לי בחדר מקרר קטן ותלמידים יודעים שיכולים להכנס ולהוציא שוקו מהמקרר. יש משהו בגילאי א-ח' ששומר על התמימות של הילדים ואני אוהב את זה".

כיצד נערכים לשנת הלימודים הבאה?

אנחנו בונים את השנה הבאה בעיקר למקום של טבע, סביבה וטיולים, דברים שאני יותר אוהב ומתחבר.

אבנרון

הן שיטות ההוראה וההמחשה, ועדיין התלמיד נדרש לעבוד קשה כדי לתרגל. היתרון הוא שהיום יש אפשרות להשתמש באמצעים טכנולוגיים שמסייעים בלימוד המתמטיקה כמו מדפסות תלת-מימד שנותנות נופך יותר יצירתי ללימוד. אני חושב שהיום אנחנו יותר פתוחים לכך שישנם סוגים שונים של אינטליגציות: יש ילדים שיש להם יכולות מתמטיות יותר גבוהות בעוד שלאחרים יש יכולות הומניות גבוהות יותר, וזה לא בהכרח אומר שילד או ילדה הוא חכם יותר או חכמה פחות אם הוא חזק או חלש במתמטיקה, ואנחנו כמחנכים ומורים פתוחים להבנה הזו. חשוב לציין שלמרות הבדלי הגילאים בין ילדי א' לח', שלכאורה יוצר דיסטאנס מובנה, אנו רואים לא מעט מהבוגרים שמסתובבים בשכבות הצעירות בהפסקות ומטפלים בילדים הצעירים, זאת לצד פרויקטים של חונכות, שתלמידי כיתות בוגרות חונכים כיתות צעירות.

דני מציין שגיל המורים ב'מול גלעד' ירד משמעותית בשנתיים האחרונות. מורות ותיקות יצאו לפנסיה ובמקומם נכנסו צעירות. חשוב להדגיש שמספר המורים הגברים בבית הספר הוא שלושה בלבד (מתוך שלושים) ולא צריך להיות מתמטיקאי מדופלם להבין עד כמה מדובר באחוז זניח. מערכת החינוך, הוא מוסיף, לא השכילה לתת אופציה למורים שבאים מתחום

ארכיון אשדות יעקב איחוד

טומבק
פרד באורווה

טופסי
כינור של חיים יעקובסון

טופלה
כינור של אברהם גל

טרוליק
רוכסן

טרוסיקים
תחתונים ברוסית

טרקטור משוריין
מספר טרקטורים גדולים ששוריינו ע"י מערכת הבטחון במלחמת ההתשה

”

יוד
הירבו להשתמש בו לחיטוי פצעים

יודעים מתי נוסעים, לא יודעים מתי חוזרים
חייקה קינן לחי"מ בתשובה לשאלה מתי היא תחזור להכין את הדגים לליל הסדר וזאת לאחר שהודיעה שהיא נוסעת לאחותה לחג

יום אמנות
יום בשבוע שקיבלו אמנים מוכרים בקיבוץ לצורך עיסוק באמנותם

יום כלכלה
סכום כסף שהיה מקבל חברה/אשר נסעו בתפקיד ציבורי, או לרופא למשל

יומן הרוב במשק
כך נקרא היומן הראשון של אשדות יעקב איחוד אחרי הפילוג ב - 1951

המשך בעמוד הבא

אנחנו ממשיכים עם מונחים מחיי אשדות והפעם האותיות ט'-כ'. בתמונה לעיל רואים ענבים מזן תמר בירתי שגדלו באשדות יעקב ושווקו על ידי תנובה. השם "אשדות יעקב" מופיע על הארגז.

בעקבות פניות של אנשים בנושא המילון, אני מבקש לציין שכמות המונחים כאן איננה מתיימרת להיות מילון אשדותי מקיף-כל. כך, למשל אין בכוונת המילון להזכיר את כל חברות הנוער או את כל הגרעינים שהיו באשדות. לכך יש מחלקות נפרדות בארכיון. מטרת המילון כאן נועדה כדי לטבל את העבר בהווה.

תודה לאלתר ולחברים שליקטו את המילון. תודה לאירית גל שהקלידה אותו.

שבת שלום,
שאוּל ינאי

מילון אשדות – האותיות ט' – כ'

טבורטקה
רוסית, כיסא נמוך ללא משענת

ארכיון - המשך...

<p>העמק ל"תנובה" בעפולה, ויותר מאוחר בטנדר או במשאית ל"תנובה" דגניה</p> <p>כד מים כד אלומיניום עטוף יוטה לעובדי השדה</p> <p>כדור או קציצה? השאלה הקלסית בהגשה בחדר האוכל</p> <p>כובע טמבל הכובע הסטנדרטי של כולם, טוב גם ללקיחת ענבים בסיום הגיוס היומי בבציר</p> <p>כיתה מקובצת כיתות לימוד שהוקמו בקבה"מ במספר קיבוצים וע"י "האיחוד" בבית ברל כדי לקלוט בני נוער ללימודים תיכוניים מקיבוצים שהיה בהם קושי להרכיב כיתה בגלל מיעוט ילדים. הכיתות המקובצות פסקו להתקיים עם הקמת בתי ספר אזוריים</p> <p>כיתות המשך כיתות במסגרת ביה"ס התיכון</p> <p>כילה רשת דקה להגנה מפני יתושים שהיו שמים מעל המיטות של הילדים, כאשר הם ישנו מחוץ לבתי הילדים בקיץ. ראה גם מוסקטור</p> <p>כלבוניק כלי על שולחן בחדר אוכל לאיסוף שאריות האוכל</p> <p>כלב חשמלי מתקן חשמלי שדחף את הפרות לעמדות החליבה במכון החליבה</p> <p>כלביה כלבי שמירה הוכנסו לשימוש ע"י משמר הגבול במלחמת ההתשה. הכלבים נקשרו כל ערב לאורך הגדר כדי להתריע בפני חדירת סוף בעמוד הבא</p>	<p>ילד חוץ ילד שאיננו בן משק ולומד בקיבוץ</p> <p>ימים ימי עבודה עודפים שנרשמו לזכות החבר</p> <p>יענים 1987-2001 ענף שהובא לישראל מדרא"פ והגיע להישגים מקצועיים גבוהים מאד, אך נפל בעקבות תהפוכות כלכליות ופוליטיות בעולם. עבדו בו דובי שושני, דני זאבי ושרון לוי</p> <p>יצור ופיתוח חברה קבלנית לעבודות חקלאיות שהוקמה ע"י ה"איחוד" ועיבדה את שטחי דושן עבור אשדות עד להעברה מלאה לידי הקיבוץ</p> <p>יציאה "היתה לילד יציאה היום"? , בלשון אחרת הוא עשה בבה?</p> <p>ירקות תערובת של ירקות לתינוקות</p> <p>יש לי רק שתי ידיים אמירה של בעלי מקצוע באשדות שביקשו להוריד מעצמם את לחץ המבקשים את שירותם</p> <p>יש לי תחת פנוי ברמן מודיע כי (במיכלית הדלק) יש תא אחד פנוי</p> <p>כ'</p> <p>כביסת חיילים כביסת בגדי החיילים בשבת במכבסה, לעתים בתורנות של אמהות בשבתות. השרות הופסק בינואר 2016</p> <p>כד חלב כד אלומיניום בקיבולת של 30 ליטר שבו היה נאסף החלב ברפת ונשלח תחילה ברכבת</p>
---	---

ארכיון - המשך...

מזל טוב!

**חולדים בצוותא 70 שנות חיים
מחזור כ"א, ופנות פסלות**

קותי פייקוב

חנה שושני

ראלי ראובני

דודו פונדק

מאירה עשת

שלמה מגיני

אירית גל

דני שיפר

שולה פאר

ליאורה ניב

יוסי בן פורת

עליזה ברקאי

מזל טוב לכולם – הרבה בריאות ואושר!

מחבלים לתוך הקיבוץ. אחראי על הכלביה היה עמוס גל ואיש ממשמר הגבול תושב מנחמיה דוד לוי. עמוס אף התקין עגלה מיוחדת להסעתם וקשירתם לאורך הגדר וחזרתם לכלביה.

כמה אויחז היוינק ?

מה השעה? בעברית האשכנזית של מרדכי גלי. כן נהג לאמר חצי עשר לתשע וחצי

כרכיה

לתיקון ספרים בספרייה. עבד בה ותיקן ספרים לתפארת מרדכי גלי בנוסף להיותו ספרן

כרם 1928-1983

עבדו בו במשך השנים ישראל קנטרוביץ (קינן), מגיני, חנוכה רפאלוב, מיכאל דיין, בנימין גת, חיים ורדי, מיכאל לוי, שפרה חלק, גנסיה, נחמה זיידלר, עמליה דיין, עמליה לוי.

צידכונ' הדור הצעיר

מתחרים מצה"ל

עילאי איצ'ר

פויף איצ'ר

שיהיה בצלחה במסלול החפש ...

תיקחו את התקופה כחוויה מעצימה

שפרו על עצמכם.

אחכים לכם בבית.

קהילת אשדות איחוד

איכות ללא פשרות

חודשים בהונגריה ואז, במסגרת טיול של 'תגלית' לארץ, הכרתי בחור טברייני וכאשר עליתי לארץ הוא הזמין אותי ואת חברתי להתארח בעירו טבריה, שם הכרתי את אלירס, בחור טברייני נחמד ממוצא עיראקי, שהוא היום בעלי. לאחר החתונה עברנו לירושלים שם גרנו ועבדנו מספר שנים, ואז, כשנולד הבן הבכור שליו (השני אלמוג) חזרנו לטבריה להיות קרוב למשפחתו של אלירס. באותה תקופה נכנסתי לעבוד ב'לוג' באבטחת איכות, בעוד בעלי אלירס נכנס למפעל 'צדף' במתחם אדיסון כמנהל חומרי גלם. במקביל התחלנו לחפש קיבוץ, בעיקר עבור הילדים. הכי טבעי עבורנו היה לגור באשדות-יעקב, אותה הכרתי וחיבבתי בתקופה ההקצרה שהייתי כאן, אלא שהמחיר פה היה גבוה מאד עבורנו. באותו זמן החל בנו-אור פרוייקט ממשלתי שנקרא "בתי אגודה" - יוזמה של המשרד לפיתוח הגליל והנגב (שבוטל בינתיים) במסגרתו יוכלו משפחות להתגורר בשכירות ובהמשך לרכוש את הנכס, וזאת במטרה לעודד התיישבות בפריפריה.

נרשמנו לפרוייקט הזה והגענו לנווה-אור, עם שני ילדינו בגילאי 7 ו-4 שמתחנכים בגן, שם בנינו את ביתנו והפכנו לחברי קיבוץ. כאשר הגיעו לטבריה לפני כחמש שנים, זנחה אורשי את תחום התמחותה הקודם ביחסים בייל ונכנסה לעבוד ב'לוג' באבטחת איכות, תחום שהיה עבורה חדש ולא מוכר. בגלל היותה דוברת הונגרית, החליטו ב'לוג' לנצל את כישורי השפה שלה לטובת חברת הבת בהונגריה, וכך מצאה את עצמה נוסעת שוב ושוב לארץ מוצאה על תקן מתורגמנית ופרוייקטורית. נושא 'לוג הונגריה' היה אז בחיתולים, היא מתארת, ולכן הייתי טסה לשם הרבה, ותוך כדי כך עוזרת בבניית מחלקת איכות ובגיוס כח אדם מקצועי בתחום. בין השאר עסקה בתרגומים של חומר מקצועי מאנגלית להונגרית, לאו דווקא בתחום האיכות. אורשי מציינת שהדור הוותיק בהונגריה, בעיקר בפריפריה,

סוף בעמוד הבא

על אורשי (אורסולה) היפה והמטופחת בבנות 'לוג', שנראית צעירה בהרבה מגילה (36) אפשר לומר את המשפט השגור שהיא גם יפה וגם אופה.

אורשי נולדה בעיירה במחוז מרמורש בטרנסילבניה - חבל ארץ עשיר במים ונופים, שהיה עד סיום מלחמת העולם הראשונה חלק מהונגריה ובעקבות הסכם ורסאי הוא היום חלק מרומניה, למרות שחלק גדול מתושביו דוברי הונגרית. בתקופת שלטונו של צ'אושסקו החלו שלטונות המדינה להשתלט על רכוש התושבים והוריה של אורשי, שהם דוברי הונגרית ורומנית, החליטו שבעת הזו עדיף לעבור להונגריה השכנה, שם החיים נוחים יותר. אם המשפחה היתה הראשונה לעקור לבודפשט ולאחר שהתבססה מעט, הצטרפו אליה שאר בני המשפחה: האב, ושתי הבנות, בהן אורשי בת הארבע. בבודפשט למדה אורשי בבית ספר דתי, כיאה לבת משפחה יהודית מסורתית. אבי המשפחה 'התחזק' בדת ובמהלך השנים והפך לרב הקהילה, איש ידוע ומוערך. כאשר סיימה תיכון, פנתה אורשי לאוניברסיטת בודפשט שם למדה לתואר ראשון ביחסים בין לאומיים. כדי להשלים את התואר נדרש ממנה לעבור מבחן בשתי שפות ברמה גבוהה. אנגלית היתה לי, היא מתארת, ואז, חשבת לעצמי שכיהודיה, מתבקש שאלמד עברית. למדתי מספר

איכות ללא פשרות – סוף

אני 'מבלה' במשרד כאשר ישנה חלוקה מאד ברורה בין הייצור לבינינו.

חשוב להדגיש, אומרת אורשי, שכמות התלונות קטנה יחסית, וקיים שיפור מתמיד ומשמעותי. אני שואפת להמשיך ולהתקדם בתחום האיכות, שהוא רחב ומגוון, ויש תמיד מקום לשיפורים.

למרות ש'לוג' הוא מפעל גדול יחסית אומרת אורשי, האוירה בו מאד טובה וחלק חשוב במערך הייצור הם עולים וותיקים מרוסיה שהשתלבו מצויין ברצפת הייצור. המחלקה שלנו אשר מונה 8-9 אנשים (בראשות חלי מנהלת המחלקה) התגבשה מאד בשנים האחרונות מבחינה חברתית ומקצועית, ולמרות שיש לחץ כמו בכל מקום, כיף לעבוד פה.

אורשי (שמה המלא הוא אורסולה שפירושו בהונגרית 'דובי') מקפידה מאד בלבושה. לדבריה, זה חלק מתרבות אירופית שרכשתי, ולכן חשוב לי תמיד להראות טוב. המשפחה נותרה בהונגריה, ואנחנו נפגשים בארץ פעמיים בשנה. ההורים והאחות, ששומרים באדיקות על מסורת ישראל, היו רוצים לעלות לארץ, אך חוששים בגלל גילם להתחיל חיים חדשים, מה גם שהעברית בפיהם אינה משובחת. כך או כך, הם שמחים בשמחתה של בתם ומאושרים שהסתדרה בחיים.

אם יש דבר שאני מצטערת עליו, אומרת אורשי לקראת סיום הריאיון, היא העובדה שלא עשיתי צבא. הגשתי בקשה מנומקת להתקבל, היא מספרת, אבל אמרו שאני 'זקנה' ואני מרגישה פיספוס גדול, כי צבא הוא ערך שמאד מתחבר לישראליות.

אבנרון

מתקשה בשפה האנגלית, לעומת זאת רוב הצעירים שולטים בשפה. זו לדעתה היתה אחת הסיבות לקשר הלקוי עם הבעלים הקודם של 'לוג' הונגריה' שלא דיבר אנגלית כלל.

העבודה שלי ב'לוג' הונגריה, מציינת אורשי, סייעה לי בהבנת המורכבות של מפעל המצוי בשתי מדינות, תוך הדגשת פערי תרבות בין שני האתרים. הרגשתי שיש פה משהו שאני יכולה לחבר, ומאחר ואני מתקשרת טוב עם אנשים וקל לפנות אלי, יכולתי לשמש מעין גשר בין שני העולמות ושמחה שהצלחתי בכך. באירופה, מדגישה אורשי את ההבדלים, שומרים על כבוד והיררכיה, תחום שבישראל הוא פחות מודגש, ולמי שלא בא מהעולם הזה, קשה להכנס לעובי הקורה ולהבין.

את התמקצעותה בתחום האיכות שידרגה אורשי, כאשר נשלחה מטעם 'לוג' ללמוד הנדסת איכות ב'מכללת כנרת' ומזה שנתיים היא משמשת כמהנדסת איכות של המפעל. העברית בפיה מצויינת ('למרות המבטא שתמיד ילווה אותי') ואת זאת היא זוקפת לא מעט לזכות בעלה אלירם, שהתעקש

איתה ולא הסכים לדבר איתה באנגלית, למרות שהוא שולט בשפה זו, והתקשורת הבלעדית ביניהם היתה בעברית. המחלקה שלי עובדת בשיתוף פעולה הדוק הן עם מחלקת אבטחת איכות והן עם התיפעול שם אנחנו מעורבים בהכנת תיקי ייצור, מפרטי מוצר וטיפול בתלונות לקוח. את רוב זמני

מבנה הציבור הכי מושקע באשדות

בתוקף עבודתי, אומר גבאי, אני יושב בבניין המועצה האזורית עמק הירדן בקומה השלישית. שתי קומות למטה נמצאים משרדיהם של נסים אלקובי יו"ר המועצה הדתית ושל שלמה דידי, רב המועצה. אנחנו נפגשים תדיר, מחליפים ברכות ואני מעדכן אותם באופן שוטף באשר לפעילויות בית הכנסת. בביקוריהם באשדות הם נוכחים שהיקף הפעילות כאן מצדיק הזרמת כספים, והם אכן עוזרים כמיטב יכולתם, ואני מודה להם על כך. אין ספק שבית הכנסת שלנו הוא מוסד מכובד, ולאורך השנה כולה הוא הפעיל ביותר מבין בתי הכנסת בעמק הירדן. אנחנו מכבדים ונמשיך לכבד את כל באי המקום באשר הם, ואני מזמין את אנשי אשדות ואורחיהם לבוא בצל קורתנו, מסכם גבאי.

בעוד מבני ציבור בעלי ערך היסטורי וסנטימנטלי כמו 'בית קרפ', בית התרבות הישן ואפילו חדר האוכל נאנקים מחוסר תקציב, ושורדים אך בקושי בעזרת הקהילה, נהנה בית הכנסת 'אשדות יעקב' מתקציבים נדיבים למדי והופך מבלי שנשים-לב למבנה הציבור המטופח ביותר באשדות רבתי.

מי שאחראי לכך הוא **ארנון גבאי**, גבאי בית הכנסת המשותף לשני האשדות, שדואג לטיפוח המקום ולניראותו. לפני כחצי שנה, מספר גבאי, הרחבנו את בית הכנסת מבפנים כולל ריהוט חדש, וזאת בזכות המשרד לשרותי דת. בחוץ עשינו ריצוף דקורטיבי כולל פנסי תאורה, הרחבנו את הפרגולה, שמנו אבני נחל ועוד היד נטויה. המקום משמש לתפילות שבת שנערכות באופן קבוע במניינים, וגם שמחות באמצע שבוע: חתונות, עליה לתורה, שבת חתן ועוד. בערב שבת האחרון נכחו בבית הכנסת כ-30 איש, יש שבתות שבאים פחות. בחגים תמיד מלא. גבאי מציין שיש הרבה אנשים בשני האשדות שחזרו בתשובה בשנים האחרונות. ישנם בנים עוזבים שהוריהם גרים בקיבוץ, והללו באים לבקרם בסופי שבוע ובזכות בית הכנסת נשארים כאן. בית הכנסת פתוח לכלל הציבור, מדגיש ארנון, ואני מכבד את כל מי שנכנס בשעריו, הכל בדרכי נועם. יש גם נשים.

הרבה שמחות חגגנו כאן השנה, בהן טקסי בר מצווה שנערכים בימי חמישי, וזה נותן תשובה לכולם, והכל מתוך בחירה חופשית, ללא כפייה.

מזל טוב

לדינה ומוטי כהן

להולדת הנכדות התאומות

בנות לאיתר וני'ן

מזל טוב למשפחה!

מה בין סנטר פצוע, חזרה עירום מהשטח לבין הסמרטפון?

ולחזור עם תחתונים מהשטח?

באותה עת, החליף מכבש הקש הנגרר, את שלל האמצעים המעניינים שהיו לפניו. כל שהיה מתקדם גם היה מסוכן ואם לא נזהרת יכולת למצוא את עצמך חורש וזורע את שדות הרקיע.

ואצלנו כידוע חס בקיץ. הכלים מתלהטים, הזיעה ניגרת לעיניים, והראש מאבד שיעור ניכר מכושר הריכוז (המזגן טרם הומצא, וגם לא גגון לטרקטור).

אז פעם אחת, בשעה של צהריים, כשהוא מבושל ואדום מחום, לבוש במיטב מחלצות העבודה שקיבל באותו שבוע ממחסן הבגדים, התקרב המספויניק קרבה יתרה אל אחד הצירים. המכבש קלט את ההזדמנות להפסקה לניגוב האבק מברזליו החמים, שלף בליטה קטנה מציר בלתי מרשים, שהיה שמצב סמוך לבגדיו.

עוד לפני שהספיק לומר את שם השפלינט הסורר, הפשיט האחרון את האיש מבגדיו, וכדררם לכדור של בד, שהיה כל כך עייף מאנשים וכביסות, עד שניער את עצמו מהאיש, שיצא משם למזלו ללא פגע, אך בתחתונים ונעליים כבדות בלבד לגופו. כך זכה המכבש לסיום מפואר מוקדם של יום העבודה והאיש לתהילת עולם כאחד שחסך לעצמו התפשטות מבגדיו במקלחת הציבורית.

אז אם אתם חושבים כי הסיפור נגמר, הרי שטעות בידיכם. הדור שלנו בחלקו הגדול הופשט מבגדיו ונפצע בראשו עם המעבר מחישוב ידני או במחרוזת, למעבר למחשב.

הדור של בנינו נשאר מאחור עם מזעור האלקטרוניקה והמעבר לסמרטפון. הדורות הרביעי והחמישי, הולכים לגמרי לאיבוד ביערות הווירטואליים של הסמרטפון חובק העולם, שהמציא מחדש את האנרכיה

סוף בעמוד הבא

דור המייסדים המציא את הכל. התחילו הכל מאפס עד כלום, בתנאים איומים. רוח התקופה תמכה בהם, עד שהגיעו לקיבוץ בן 1000 נפשות ולאחר מכן פילוג.

ושוב התחילו אך לא מאפס עד כלום. כבר היתה להם תשתית שהניחה את היסודות להמשך.

התקדמות הטכנולוגיה השיגה את קצב הלמידה וגרמה להתנגשות בין אדם למכונה וציד, כאשר בסיס הנתונים לא משיג את המציאות המשתנה.

הסנטר הפצוע:

באותה עת היו מניעים את הטרקטורים באמצעות ידית מכופפת (מנואלה), שהיתה נתקעת בגל הארכובה וממלאה את תפקיד המתנע (סטרטור) של היום. הנעת הטרקטור היתה מדע שלם עם דקויות ועוד יותר מכך לכל טרקטור היו שיגעונות משלו.

לטרקטורים אליס ופרגוסון – כמו לפרד קפריסין בימים עברו – לא בא לצאת במנוע קר לעבודה. לכן עשו ככל יכולתם להעיק מעליהם את העקשן אחת ולתמיד. הם עשו זאת על ידי בעיטה חוזרת של המנוע הכועס למנואלה. אחד המספויניקים (מספויניק – עובד גידולי שדה), היה מגיע באורח קבע למרפאה עם סנטר פצוע. כאשר היה מגיע לחדר האוכל עם סנטר חבוש, גיחכו יודעי הדבר זה לזה באומרים:

”הטרקטור זכה עוד פעם לכמה שעות הפסקה לא חוקיות.”

עדוי חוגג 90

מה בין סנטר פצוע – 100

גם אחרי שקיבל את פרס המועצה על סיפור עלייתו מתימן בדרך לא דרך, וזכה סוף סוף להכרה פומבית, ממשיך משה עדוי לפקוד בוקר בוקר את בית המלאכה שהקים במו ידיו, להתקין רשתות, לייצר מדיחי כלים וחפצי נוי נוספים, לתקן ולשפץ רהיטים ישנים בסבלנות ודיוק אין קץ, וכאשר אתה בא לבקרו, תמיד יקדם אותך בכף בננות טריות, אותן אסף בשקדנות מן השטח.

השבוע, כאשר באתי לשאול לשלומו, הפתיע אותי משה וסיפר לי שבחג שבועות שנחוג לא מכבר, ציינו בני משפחתו את יום הולדתו ה-90, מה שהופך אותו לחבר הכי מבוגר באשדות, אפילו יותר מרינה פלג.

למשה אין תעודת לידה מהטעם הפשוט שהוא נולד בלידת בית בכפר קטן סמוך לצנעא הבירה, אבל הוא זוכר היטב שמדי שנה ציינה אימו את יום הולדתו סמוך לחג שבועות, כמו גם בני משפחה נוספים שנולדו באותה עת, ועל פי חשבונה, והיא לא טועה, הוא נולד בחג השבועות של שנת 1930.

משה הוא ילד רביעי מתוך שמונה (בהם בת אחת). ארבעה מהם נולדו בתימן ועברו את המסע המפרך לארץ הקודש, השאר נולדו בארץ. משה עסק במגוון עבודות ובין השאר היה בונה תפאורות להצגות ומכאן הידע שלו בנגרות. אחותו של משה, שנפטרה בינתיים התגוררה בקיבוץ מנרה (גם הוא גר שם תקופה בטרם הגיע לאשדות) בעוד הוא הגיע לאשדות בראשית שנות השמונים עם רעייתו רוזה וארבעת בניו (סער עידו הוא היחיד שנותר בקיבוץ) ומאז הם כאן.

אבנרון

המוחלטת, שעדיין לא גיבשה לעצמה מנגנוני סדר הגיוני וזיכרון לכבוד האדם. כבוד האדם נפגע קשות מהחירות המוחלטת של כל אוחז סמרטפון, להפיץ כל דבר מזדמן ללא מעצורים מאורגנים.

אך אחד הדברים הגרועים ביותר הקורים היום לאנושות הוא אובדנו המוחלט של מעמד זקני השבט, שחוכמתם נובעת מניסיונם, שכבר ראו הרבה ומסוגלים להכליל את הסנטר הפצוע והאישי העירום, עם אנרכיית הוירטואליה.

מיכה תמיר

מלף טוב!

לאבאין ולאיין

להולדת הבן

אח לליאה

הזנחה

במקביל חידשנו את הטיפול בתוכנית לשיפוץ המקום. מקווה שנצליח להתקדם

יונתן אלתר
מזכיר קיבוץ

אפרופו מפעלי זיכרון - ביקשנו לדעת בתום חצי שנה מאז ננטשו שטחי העיבוד באי השלום בנהריים, מה קורה לגבי שטחים חלופיים ו/או פיצוי כספי עבור האדמות שנעזבו.

ישי שפירא, המנהל העיסקי שלנו, מדווח שהוצעו לאשדות שטחי עיבוד חלופיים בבקעת הירדן. אשדות דחתה את ההצעה ומבקשת פיצוי כספי לפי מנגנון רשות מקרקעי ישראל. הנושא בדיונים.

אבנרון

ליונתן שלום!

הנידון: העגלות

מאז הועברה העגלה של חגי מדושן, כלום לא השתנה במקום. רק **הזנחה!!!** אני לא יכולה לראות את העשבים "המקשטים" את העגלה. השלטים על העגלות הם עדות זועקת: "שכחו אותנו". בושה וחרפה שכך מנציחים את חברינו ששילמו בחייהם בעבודת האדמה. התכנית לשיפוץ המקום נותרה בגדר דיבורים בלבד. אני לא מצפה לגן של ורדים, אלא לקצת תשומת לב הגובלת בינתיים בניקיון. חובתנו להקים במקום אתר זיכרון שינציח את מלחמת ההתשה בקיבוץ. מציעה שעובדי הגדש יאמצו את המקום (בעבר, נעשה טיפול סביב העגלה של חגי ע"י העובדים בדושן).

בברכה, נטע גרינבאום

שלום נטע,

סליחה על התשובה המאוחרת. קשה להפעיל את אנשי הגד"ש לטיפול באנדרטה, הם רצים משטח לשטח, מגידול לגידול. השבוע יגיעו לשם אנשי הנוי.

מה יהיה עם הסיגלון שלנו? עמליה

בצפיפות, עד שהתברר למשל שהפיקוסים הצליחו מאוד כעצי שדרה והם מספקים את הצל הכל-כך נחוץ באותו זמן, כאשר אפילו מאווררים היו מצרך נדיר.

כשהגעתי לחברת-הנוער בשנות ה-60 של המאה ה-20, עבדתי בגן-הנוי עם מיכאל בן-ארצי. היינו לעתים עומדים עם מסור המיועד ל-2 עובדים ומנסרים עץ שנראה שצפוף לו מדי או שהוא מקשה על עצים אחרים בסביבתו, וכך כרתנו אורן קנדי יפה בעל גזע ישר שצמח מדרום לבית התינוקות הישן. כך גם נכרתו מספר פיקוסים מתוך השדרה המרכזית שמתחילה מדרום לכלבו וממשיכה מצפון לחדר-האוכל עד הבתים של ברוריה ושל רוחליה כהן, כלומר מה שהיה הקצה הצפוני של הקבוץ הישן והאחד. היה חשוב שיהיו עצים נותני צל על הדשאים, שמתחתם יוכלו החברים לנוח לאחר יום עמל מפרך בקיץ, וגם לשבת עם ילדיהם ולשחק בזמן הקצר שהיה מוקצב לשהיית הילדים עם הוריהם אחה"צ.

במרוצת השנים והנסיון שנצבר, התחלפו הגננים והשתנו התנאים. אבל... משהו מוזר קרה לגן-הנוי, נכון שלכל גן יש את הרעיונות שלו, בנוסף למה שקיבל מקודמיו, אבל לעתים נדמה לי שאינני מבינה על מה בדיוק חשבו אלה שנטעו למשל את עצי הסיגלון (יקרנדה בשמה הלועזי), בשכונת הפרחים. פריחת העץ הסגולה היא אמנם מקסימה ביופיה וגם בעלת ניחוח נעים מאוד, אבל משום-מה היא כל הזמן נושרת ומשירה את עלעליה הקטנטנים או את ענפיהם – גבעוליהם הדקיקים, וכמובן גם את הפרחים הסגולים היפים בתום הפריחה. קיץ, חורף, אביב או סתיו, בכל פעם משהו אחר נושר וכל הרחבה מתחתיו מלאה. אמנם זה נחמד לראות מרבד סגול של פרחים על המשטח שעל יד דלת חדרך, אבל לאחר יממה זה נראה כבר אשפה ולא מרבד. השנה היה חורף מבורך מבחינת הגשמים והסיגלון שלנו שתה

סוף בעמוד הבא

מה זאת אומרת 'אין דבר כזה שלכת כרונית' הרי יש עונה של שלכת. אצלנו בחצי הכדור הצפוני, היא מגיעה בעונת הסתיו, כאשר עצים רבים משליכים את עליהם, שהיו ירוקים והפכו צהובים-חומים, כשהם מתכווננים לעונת החורף, כדי שהעץ לא יסבול יתר על המידה מדי מכובד השלג שעל ענפיו. בחצי הכדור הדרומי, כלומר מתחת לקו המשווה, יש שלכת בחורף שבאה בתקופת הקיץ שלנו. ויש כמובן את העצים הנשירים המקומיים כמו התאנה שלי, שהיא במקור עץ סובטרופי המוזכר כבר בתנ"ך (איש תחת גפנו ותאנתו, וגם במשל יותם) שמשליך את עליו בסתיו כדי לאגור כוחות לקראת עונת הקיץ בהן משנסת התאנה את כל כוחותיה כדי לתת פרי מתוק וטעים, כמו גם בן משפחתה- התות. ואילו עצי ההדר הנראים תמיד ירוקים, אלה הם 'ירוקי העדי' שבכל פעם משליכים עלים בודדים שהגיע זמנם, שהתעייפו, אבל לא שלכת המונית-כללית של כל העלים בזמן קצר.

מה עדיף ועל מה אנחנו חושבים כאשר אנחנו מתכננים לנטוע עצים בגינתנו הפרטית או בשטח הציבורי? מתוך קריאה בעלונים הישנים של הקבוץ, הבנתי כמה דברים:

בהתחלה, בעצם לא כל-כך ידעו מה ייקלט ויצליח להאחז בקרקע ולשרוד את האקלים העמק-ירדני ומי לא יחזיק מעמד. נכון שניסו לאקלם מיני עצים ופרחים שהכירו ממקומות הולדתם באירופה, משם הגיעו רוב חלוצי אשדות, לכן נטעו המון עצים די

מה יהיה עם הסיגלון שלנו? - סוף

שנכנסנו לגור בשכונה הזו, היה מישהו נבון שהבין שלפעמים מוכרחים לכרות עץ שמפריע, והורידו את עץ האורן העקום שצמח ממש מול המדרגות של משפחת סולפיין, וטוב שכך.

שתהיה לכולנו, שבת שלום והרבה נחת

עמליה דיין בת-ארי (עובדת גן-הנוי בעברה
הרחוק)

משתתפים באבלו של

דוד נחמד והמשפחה

במות אחיו, יהודה

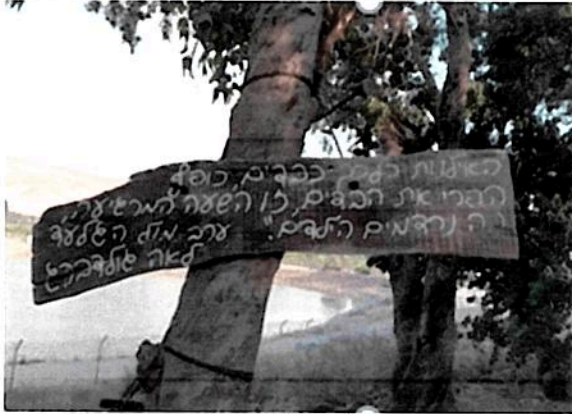
בית אשדות

בשמחה, אך זה לא מנע ממנו להשליך את העלעלים אחרי כל רוח מצויה, וכמובן לאחר סופות יותר רציניות שהיו בחורף. כל שְׁכַנְי קנו מְפוּחִים כדי ל"העיף" את כל הנשורת רחוק מדלת ביתם, בעוד אני עוד משתמשת במטאטא, כי ממש אין לי חשק להוציא כסף על קנית מפוח חשמלי - כסף שנחוץ לי מאוד עבור דברים אחרים. אני לא רוצה להמשיך ולליל כמה זה מעצבן, שבמקום לצקת משטח בטון עבור האופניים או הקלנועיות, ריצפו לנו משטחים בלבְּנֵי שְׁמוּט שאוגרות חוס מבית היוצר של אקרשטיין או אלוני וכל העלעלים נתקעים בין החריצים. ואם פעם היינו פותחים את המים ומתיזים ומנקים את הרחבות, הרי עד לחורף מוצלח זה, היינו במשטר של חסכון במים כי "הכנרת מתייבשת".

אז בתור אזרחית שומרת חוק. זה נעשה בלתי נסבל! אני נהנית לכמה דקות לאחר שניקיתי את הרחבה והשקעתי בטאטוא את מיטב כוחותי, ולמחרת אני קמה לרחבה, ששוב מוצפת בעלעלים או גבעולונים או השד יודע מה בעוד, סיזיפוס, החבר שלי מהמיתולוגיה היוונית, יושב שם במרומים וצוחק ושואל את עצמו ואותי: "תגידי לי, אתם השתגעתם או מה? מי זה שותל עץ כזה בקרבת בתי מגורים של אנשים שרק הולכים ומתבגרים? או, קיי. גם אני עבדתי קשה וגילגלתי סלע ענק ואף פעם לא הצלחתי להגיע איתו לראש ההר, אבל זה היה עונש על משהו שעשיתי לא בסדר ועצבנתי את זאוס. האמיני לי שאיני זוכר על מה בדיוק, אבל אתם נראים לי חברה די טובים וממושמעים, למה קיבלתם עונש כזה, שלא נגמר אף פעם. בְּחִיאת זָאוּס, שְׁאֲנִילָא מְבִין תִּקְטִיעַ!!!"

אז לסיכום זוהי קריאת S.O.S " בחייכם ובחינו. אנא, הצילו אותנו מעונשו של הסיגלון שמצפון לביתנו (בית 53) שהמאיס עצמו על דיירי הבית החוסים בצל העץ הנושר כרונית בכל עונות השנה. ותהא ברכת ה' ואלוהי כל העצים עליכם. אגב: עוד לפני

מי ומה באשדות

השיר 'ערב מול הגלעד' נדפס לראשונה ב-1938 בעתון 'דבר לילדים' ונכלל בקובץ שיריה של לאה גולדברג 'מה עושות האיילות' שהוקדש לילדי אפיקים. השיר הולחן מאוחר יותר ע"י מיקי גבריאלוב וזכה לביצועים רבים. מילות השיר ערב מול הגלעד הוטבעו על לוח עץ והן ניצבות בתוך חורשה סמוך למאגר המים 'ירמוכים' עליו מוקמת בימים אלה תחנת כח פוטו וולטאית כדוגמת המאגר שלנו. המקום מזמין, נפלא, ויש בו אווירה מיוחדת וקסומה. מוזמנים.

ליקוי החמה החלקי, שהתרחש בשעות הבוקר של יום ראשון השבוע, הוציא כמה מעובדי לוג, בהם המנהל שאול בשיא, אל מחוץ למפעל על מנת לצפות בליקוי החלקי מבעד למסכת ריתוך. על נגיפי הקורונה זה כנראה לא עשה רושם...

עונת האבטיחים תמה חלפה כמעט מבלי שהרגשנו. היבול עושה רושם היה בסדר למרות מכות החום והקורונה, וניתן לקוות שגם המחירים התנהגו בהתאם, כדי לקבל תוצאה עיסקית מרשימה, כך או כך, הגד"שניקים אצה להם הדרך וכבר מכינים את השטחים המתפנים לטובת גידולים חדשים.

בסקירה החקלאית שנשמעה באסיפת יום רביעי השבוע, נאמר שענף הבנות שלנו עשה השנה קפיצה גדולה מאד קדימה והתוצאה ניכרת היטב בשטח. הנה דוגמה מוחשית:

מי ומה - סוף

במודעות, אלא אם אתה סר הצידה מן הדרך. המשכו בכך שהקיבוץ התפרט מנכסיו ולוח המודעות ההיסטורי, ששימש מקור מידע חשוב, התרוקן מכל תוכן, וסופו במאות נעצים וסיכות שדבוקים אליו ללא יכולת ניתוק. אולי סוף סוף הגיע הזמן שנתקן טעות היסטורית רבת שנים, ופשוט נסיר את הלוח המיותר/ם ממקומו. שר ההיסטוריה לא יכעס עלינו.

הפרח היפה הזה הוא בן דוד של החמניה שכולנו מכירים, ומגרעיניה צמח לנו שער שיבה. אלא שמדובר במין פולש שיופיו מטעה והוא נפוץ היום בחלקים גדולים ברחבי ארצנו. מזכיר במשהו את שיטי הבר ועוד מינים פולשנים שהפכו חלק מנוף ארצנו מבלי שבחרנו בהם, וכבשו להם שטחים. תשאלו את הדרארות והמאיינות כיצד הן הגיעו לכאן, וספק אם תקבלו מהן תשובה, כי גם הם סוג של פולש.

מה life!

עלון 1548

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

האיש והאגדה. מה לא נאמר ונכתב אודות האיש החרוץ הזה, שגילו נושק לשמונים, ועדיין חופר בזריזות מפתיעה בורות למאות הצמחים שהוא שותל ושותל ושותל, ומשקה אותם בעזרת חביות ('כי אין מים זמינים') כמו בימי 'אנו באנו', שמגדל באופן אורגני עשרות, שלא לומר מאות, בעלי כנף צבעוניים, ובין לבין מסייע לבית ספר 'מול גלעד' בפרויקטים שונים, שמשמש 'בית פתוח' לרבים מבני גילו ואף צעירים הימנו, שבאים לשמוע, לקבל עצה ובעיקר ליהנות מחברותא קיבוצית שנעלמה לה מן העולם. **אהרלה הדר**, אם לא היית, היה צריך להמציא אותך...

לוח המודעות הנ"ל שמול הכל-בו לא נראה מעולם מיותר כל כך. ראשיתו בטעות, עת הוצב בפוזיציה מוזרה שלא מאפשרת צפייה